

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/6/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

1/2016. számú (II. 4.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. december 18-án előterjesztett és az Országos Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálat útján 2016. január 8-án megküldött **panaszát** a 2016. február 4-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. december 18-án, szóban terjesztette elő panaszát a H. Rendőrkapitányságon, amelyet – az abban közöltek alapján – az ORFK Ellenőrzési Szolgálat 2016. január 8-án küldött meg a Testületnek. A panaszos panaszában a vele szemben 2015. december 18-án foganatosított rendőri intézkedést kifogásolja.

I.

1) A panaszos a kapitányságon előterjesztett és 2015. december 18-án 0 óra 44 perc és 3 óra 12 perc között jegyzőkönyvezett beadványában előadta, hogy számára ismeretlen időpontban elhagyták az I. utcai Gy. nevű szórakozóhelyet, M-sal gyalogosan. Amikor balra fordultak, azt hiszi, hogy a K. utcára fordultak S. irányába, amikor hátulról érkezett a rendőr és felszólította őket az utca elhagyására. Úgy gondolta a panaszos és M., hogy hová hagyják el az utcát jobbra vagy balra, nem értették, hogy hova is mehethének. A panaszos nem értette, hogy hova kell elhagyni, ezt követően jelezte, hogy kényszerítő eszközt fog vele szemben alkalmazni. A

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

panaszos ezután azt nem értette, hogy mi alapján fog kényszerítő eszközt alkalmazni, talán azért, mert nem tudta, hogy merre kell elhagyni az utcát. Annak ellenére a rendőr kényszerítő eszközt alkalmazott, hogy nem tájékoztatta a panaszosat tekintetben, hogy mi alapján kellene elhagynia az utcát, milyen módon, milyen időtartam alatt és ezt hogyan hajtsa végre. A rendőr ezt azzal magyarázta, hogy a panaszos nem a járdán közlekedett. A panaszos mondta a rendőrnek, hogy ők ketten nem álltak az útjában, nem képeztek akadályt, így anélkül továbbhaladhatott volna, hogy őket megállította volna. A panaszos előadta, hogy felszólításra igazolta magát, hiszen minden személyazonosításra alkalmas okmánya nála volt. A személyazonosítási kötelezettségének erre irányuló rendőri felszólításra tett eleget, hiszen nála volt mind a személyi igazolványa, mind pedig a lakcímkártyája. Így a panaszos nem látta okát annak, hogy a személyét, a lakcímét az intézkedő hatóságnak a felszólítására ne közölje. A panaszos a felszólításnak semmilyen akadályát nem látta, így a felszólításnak eleget tett, de ennek ellenére P. r. zls. korábbi nem jegyzőkönyvezett (mert személyes dolog, amit most nem kíván elmondani) sérelmeit figyelembe véve elzárkózott, hogy jogszerűen igazoltassa a panaszosat. Majd ezt követően szólította fel arra, hogy vele szemben kényszerítő eszközt fog alkalmazni annak ellenére, hogy minden személyét igazoló okmány a rendelkezésére állt és ezt jelen jegyzőkönyv is igazolni tudja, hiszen a jegyzőkönyv felvételének időpontjában minden okmánya nála van. A rendőr mégis ennek ellenére foganatosította a kényszerítő eszközt a panasossal szemben, amelyet sérelmez és egyúttal panasszal él az eljárással szemben.

Továbbá sérelmezi azt, hogy nevezett zászlós a korábbi sérelmeit akarta megtorolni rajta. Véleménye szerint a fentebb részletezett rendőri intézkedés túlkapásnak minősül, hiszen P. r. zls. személyes sérelmei alapján járt el, annak ellenére, hogy ő rendőrségi jogkörben, hivatásában járt el. Mégis ennek ellenére magánszemélyként járt el vele szemben. A panaszos az intézkedést úgy értékelte, hogy P. r. zls. hatalmával visszaélt és korábbi sérelmeit torolta meg, hiszen úgy gondolhatta, hogy ezzel revansot vehet a panasossal szemben, így ha török, ha szakad a korábbi sérelmeit érvényesíti a panasossal szemben. Ezekről egyébként semmilyen hivatalos (hiszen magánügy) rendőrségi vagy bármilyen feljegyzés nem készült. Ezt a tényt mely korábbról, régebből adódott semmilyen dokumentum nem igazolja. A rendőrben ez régről megfogalmazódott és csak a megfelelő adandó alkalomra várt, hogy ezt a rendőri hatalmával visszaélve a panasossal szemben érvényesítse.

Ezt a visszaélést igazolja a panaszos álláspontja szerint a csuklóján fellelhető sérülés, amely külső szemlélő által a fényképek alapján nem tűnik oly agresszívnek, mint amit egy az eljárás alá vont személy nem érdemelt ki annak ellenére, hogy minden dokumentum a rendelkezésére állt ahhoz, hogy személyét igazolja és csak azért, hogy távozzon a rendőrautó útjából, így foganatosította a rendőr.

A panaszos panasszal kíván élni azért, mert P. r. zls. csak azért, hogy szolgálati autóval tovább haladhasson és tisztességes adófizető az útjából „elkotródjon” ilyen intézkedést foganatosítson, annak ellenére, hogy az intézkedő rendőr felszólításának megpróbálja eleget tenni. Panasszal él továbbá tekintetben, hogy P. r. zls. járőrtársa ezt az intézkedést támogatta és nem szólította fel a feljebbvalóját, hogy az intézkedés túlkapáson alapul. A panaszos véleménye szerint és feltételezi is, hogy ez a feljebbvalói ráhatás miatt nem történt meg.

A kényszerítő eszköz alkalmazását követően a könyökei és a csuklói a jegyzőkönyv felvételekor is fájnak, zsibbadnak annak ellenére, hogy még az eltelt három óra múlva is

fájdalmakkal küzd a mostani pillanatig. Mindkét kézfeje és hüvelykujjai is zsibbadnak az alaptalan kényszerítő eszköz alkalmazása miatt.

A panaszos az eljáró kérdésére előadta, hogy nem volt tudomása arról, hogy az adott útszakaszon rendelkezésre áll-e bármilyen gyalogos forgalomra alkalmas útfelület. Különben is a gyalogos közlekedéshez bármilyen útfelület alkalmas arra, hogy a gyalogos az úttesten átkeljen, vagy azt, mint közlekedő felület jelzés hiányában gyalogosan használhassa. Az egyirányú, aszfaltozott úttesten egymás mögött közlekedtek, azt nem tudja, hogy ki ment elől és hátul.

A panaszos az eljáró kérdésére azt felelte, hogy nem tudta azt, hogy az intézkedés során vele szemben rendőrök intézkednek, mert nem igazolták magukat, határozottan léptek fel, annak ellenére, hogy nem igazolták magukat. Egyszerűen csak megálltak mellettük és ellentmondást nem tűrő hangon követelték, hogy takarodjanak le az útról, mert ők nem férnek el. A rendőrök egyébként megkülönböztető jelzés nélküli személygépjárművel közlekedtek. Mivel a panaszos mögött voltak, így nem tudta megállapítani, hogy milyen gépjármű volt. Miután olyan közel húzódtak hozzá jobbról, hogy a kabátja súrolta a gépjármű jobb tükrét, így alkalma sem volt arról meggyőződni, hogy ők valójában hivatalos szolgálatot látnak el. Továbbá azzal volt a panaszos elfoglalva, hogy a mögötte, az irányába közlekedő gépjármű el ne üsse, így alkalma sem volt feltételezni azt, hogy szolgálatban lévő hivatásos rendőrökkel van dolga. Mivel szolgálatban lévő járőrnek az adófizető állampolgára nem ütközhet annak veszélyeztetésébe.

A panaszos ismételten szeretné megjegyezni, hogy P. r. zls. túlkapása túlment minden ésszerű, logikus, jogszerű intézkedésen. Ezúttal szeretné kérdezni alkohol, drog és mindenféle tudatmódosító szer hatása alatt állt-e a rendőr? Ennek a szondázásnak, illetve a drog hatása alatt állásnak a tényét nem látja bizonyítottnak, mert a szondázás, illetve a drog teszt eredményét a hatóság nem tárta, illetve nem tárja elé és ennek a tesztjét nem a személye előtt végzik el, így nem lehet bizonyos afelől, hogy az említett zászlós valójában állt-e drog, alkohol vagy egyéb tudatmódosító szer hatása alatt, így úgy gondolja, hogy akár állhatott is.

A panaszos bejelentése végén ismételten előadta, hogy vele szemben kizárólag személyes indokra, okra hivatkozással kezdeményezett intézkedést a rendőr, arra ő okot egyébként nem adott.

II.

A H. Rendőrkapitányság a panaszos beadványával az alábbi dokumentumokat küldte meg és bocsátotta a Testület rendelkezésére, amelyekből az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2015. december 18-án kelt összefoglaló jelentésében az alábbiakat állapította meg a sérelmezett rendőri intézkedés vonatkozásában.

P. I. c. r. zls. és T. D. r. főrm rendőrök 2015. december 17-én 19 óra és másnap 7 óra között gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el H. belterületén szolgálati gépkocsival, amely során 2015. december 17-én 23 órakor H. belterületén haladtak a szolgálati személygépjárművel a K. utcán és a D. utca irányába. A K. utcán észlelték, hogy két személy sétál az úttest közepén, annak ellenére, hogy a gyalogos közlekedés számára kiépített járda volt biztosítva. A két

személyhez közeledve látták, hogy az egyik személy az úttest bal szélé felé lehúzta a másik személyt. A rendőrök azt hitték, hogy a személyek elengedik a szolgálati gépjárművet, majd pedig ezt követően be fognak menni a járdára, így az általuk elkövetett szabálysértést jogkövető módon megszüntetik. Ahogy elhaladtak a gyalogos személyek mellett észlelték, hogy azok visszamentek az úttest közepére, így a szabálysértést tovább folytatták, majd hallották, hogy az alacsonyabbik személy többször hangosan valamit kiabált a járőrautó irányába, azt hogy konkrétan mit kiabált nem értették. A rendőrök ekkor megálltak a szolgálati személygépjárművel, visszatolattak és megálltak a két személy mellett. A személyek ezt észlelve odaléptek a közvetlenül a szolgálati gépjármű bal első ajtajához. P. c. r. zls. a szolgálati gépkocsiból „Jó estét kívánok!” szavakkal köszöntötte őket, majd „Kérem menjenek be a járdára!” szavakkal kérte őket a szabálysértés megszüntetésére. Ekkor az alacsonyabbik személy (a panaszos), aki szemmel láthatóan ittas állapotban volt megkérdezte, hogy miért hol van itt a járda. P. c. r. zls. közölte vele, hogy a haladási irányuk szerinti jobb oldalt kiépített gyalogjárda van. Erre a panaszos megkérdezte, hogy hol van a jobb oldal, ekkor az intézkedő rendőr a járda irányába mutatott és ismételten megkérte őket, hogy fáradjanak be a járdára. A panaszos ekkor elővette a saját tulajdonát képező mobiltelefonját és még mindig a szolgálati gépjármű mellett állva megkérdezte az intézkedő rendőr nevét. P. c. r. zls. megkérte a panaszost, hogy lépjen távolabb a szolgálati gépkocsi ajtajától, mert szeretne kiszállni. Ennek a panaszos csak többszöri felszólításra volt hajlandó eleget tenni. Amikor arrébb állt P. c. r. zls. és T. r. ftörm. is kiszálltak a gépkocsiból. P. I. c. r. zls. közölte a nevét és a rendfokozatát és tájékoztatta mindkét személyt, hogy igazoltatni kívánja őket. A panaszos erre azt mondta, hogy „Nana! Álljunk meg, előbb leírom a nevét a telefonba!”. Az intézkedő rendőrök szerették volna a lehető legkulturáltabban lefolytatni az intézkedést, így hagyták, hogy a panaszos a telefonjába felírja a nevet. Amikor ez megtörtént, akkor P. c. r. zls. felszólította a panaszost arra, hogy igazolja magát személyes okmányokkal, vagy diktálja be az adatait. A panaszos nem volt hajlandó magát igazolni, arra hivatkozva, hogy még a jelvéyszámát nem mondta meg neki P. c. r. zls. Ezt követően P. c. r. zls. mutatva az azonosító jelvényét megmondta a jelvéyszámát, majd újra kérte a panaszost, hogy igazolja magát. A panaszos erre közölte, hogy nincs nála semmilyen személyes irat, valamint a mellette álló N. M. is közölte, hogy nincs nála semmilyen irat, mivel azt a gépjárműben hagyta. P. c. r. zls. tájékoztatta őket, hogy az adataikat bediktálás után az Országos Nyilvántartó Rendszeren keresztül fogja leellenőrizni. A panaszos erre nem volt hajlandó, illetve azt kérdezgette, hogy milyen jogszabály alapján jogosult erre az intézkedő rendőr és a kért jogszabály pontos számát szeretne volna megtudni, valamint ismételten kérte, hogy mutakozzanak be a rendőrök, annak ellenére, hogy ez már többször is megtörtént. A panaszos kijelentette, hogy amíg ezt nem teszik meg nem hajlandó együttműködni. Ekkor a panaszos társaságában lévő N. M. folyamatosan csitította a panaszost és mondta neki, hogy ne kötekedjen, ne problémázzon, diktálja be az adatait. A panaszos azt mondta neki, hogy „Hagyjad M.! Hagy csinálják, most nyertem pert az E. Rendőrkapitányság ellen!”. A panaszos eközben folyamatosan nevetett és arrogánsan viselkedett. P. c. r. zls. ekkor a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a panaszost, hogy ha nem hajlandó együttműködni és az adatait bediktálni, akkor vele szemben jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség, illetve az igazolás megtagadása szabálysértések elkövetése miatt előállítást fognak foganatosítani. Továbbá amennyiben az intézkedésnek ellenszegül, akkor vele szemben testi kényszer és bilincs kényszerítő eszközt fognak alkalmazni. Ezt követően a panaszos elővette a tárcáját és átadta a személyigazolványát, közben pedig megkérdezte, hogy mit követett el. P. c. r. zls. tájékoztatta, hogy szabálysértést követett el azzal, hogy a kiépített gyalogjárda ellenére az úttesten gyalogolt, ezért vele szemben szabálysértési feljelentést fog tenni. Az intézkedő rendőr a panaszos személyi igazolványából elkezdte kiírni az adatokat. Ekkor a panaszos a telefonjával többször megvilágította a papírt, amire a rendőr írt, majd az

adatok rögzítése során hirtelen kb. 15 cm-re az arcához tartotta a telefont és a rendőr szemébe világított. P. c. r. zls. közölte a panaszossal, hogy ne akadályozza az intézkedést, az adatok rögzítését, ne világítson a szemébe, tegye el a telefonját. A panaszos erre nem volt hajlandó és folyamatosan hirtelen mozdulatokat tett a telefontal hadonászva az intézkedő arca felé.

A panaszos az intézkedés során egyre agresszívebben és támadóbban lépett fel. Az arcával is közel hajolt P. c. r. zls. arcához. Majd amikor ismét a telefonjával hirtelen mozdulatot tett a rendőr arca felé, akkor megpróbálta megvilágítani a kezét, amely során a telefonját tudta megfogni, ami már egészen közel volt az arca előtt. Annak érdekében, hogy az intézkedést befejezze kivette a panaszos kezéből a telefont és a szolgálati gépjármű tetejére tette. A panaszos ekkor arrébb állt, az intézkedő rendőr pedig közölte vele, hogy jöjjön vissza, mert még nem fejezte be az intézkedést. A panaszos ekkor ismét közelebb lépett hozzá és el akarta venni a telefonját a gépjármű tetejéről. Ezt annak ellenére tette, hogy többször felszólították, hogy tartózkodjon ezen magatartástól, illetve több alkalommal tájékoztatták, hogy a telefonját az intézkedést követően vissza fogja kapni.

A panaszos ezt követően az intézkedő rendőrhöz lépett és két kézzel nyitott tenyérrel lökdösni kezdte P. c. r. zls. mellkasát. T. D. r. ftörm. látva a történeteket a másik személlyel közölte, hogy lépjen hátrébb ezzel pedig biztosítva P. c. r. zls. részére a segítségnyújtást. Eközben fontos volt annak biztosítása, hogy a másik személy támadólag ne léphessen fel. P. c. r. zls. folyamatosan felszólította a panaszost, hogy ne lökdösse őt, amelynek a panaszos nem tett eleget és egyszer csak hirtelen mindkét kezével megfogta rajta a szolgálati kabátot a mellkasánál és több alkalommal próbálta az úttest széle felé lökni oly módon, hogy először maga felé rántotta, majd hirtelen megpróbálta ellökni, hogy az egyensúlyából kibillenjen. Ekkor P. c. r. zls. bal karját megragadva, elvezető fogást alkalmazott vele szemben és testi erővel rányomta a szolgálati gépjármű hátsó szélvédőjére. Ezzel egy időben T. D. r. ftörm. a kezében lévő rendszeresített teleszkópos rendőrbottal oda lépett, de mivel már látszott, hogy az ellenszegülést testi kényszerrel is meg tudják törni, így nem alkalmazta a rendőrbotot, hanem együttes erővel testi kényszert alkalmaztak karjainak megfogásával. Tekintettel arra, hogy folyamatosan testi erejével ellenszegült a panaszos, folyamatosan próbált szabadulni a fogásból, közös erővel, a testsúlyuk ráhelyezésével a földre fektették úgy, hogy a mellkasa és a feje a földet érte, míg a lábait maga alá húzva tartotta térdelő helyzetben. Ekkor a kezeit sikerült hátrabilincselni. A bilincselést követően a panaszos továbbra is ellenszegült, próbált szabadulni a fogásból, de őt a jármű jobb hátsó ülésén elhelyezték, amikor megnyugodott. T. D. r. ftörm. a kísérés szabályait betartva mellé ült és őrzéséről gondoskodott. Ezt követően foganatosították az előállítását a H. Rendőrkapitányságra. A kapitányságra érkezve megkérték, hogy szálljon ki a járműből, amire ő hirtelen eszméletlenséget színlelt. A testi épség megóvása érdekében azonnal kivették a szolgálati gépkocsiból és leültették a földre, amely közben folyamatosan szólították és azonnal gondoskodtak a mentők kiértesítéséről. A mentők kiérkezéséig, mivel hideg volt, megpróbálták bevinni a kapitányság épületébe és eközben, amint megpróbálták felségíteni azonnal magához tért, teljesen beszámítható állapotban volt. Semmi nyoma nem volt annak, hogy ő korábban elvesztette volna az eszméletét, illetve rosszul lett volna panaszkodott volna az intézkedés korábbi szakaszaiban. Kérdezték tőle, hogy jól van-e, amire egyértelműen azt a választ adta, hogy semmi baja sincs, csak szoros a bilincs. Ezt követően vitték be a panaszost az előállító helyiségbe, ahol T. D. r. ftörm. lazított a bilincsen, majd ruházatátvizsgálatát követően az 1. számú előállító helyiségben helyezték el. A panaszos birtokában lévő tárgyakat letéti jegyzék felvétele után elvették tőle. Ennek során a nyakláncát ezüstszínű nyakláncként rögzítették, amelyről azt állította, hogy fehérarany és addig nem volt hajlandó aláírni a jegyzéket, amíg azt át nem

javitották. A nyakláncot ezt követően lezárt borítékban a többi átvett tárggyal együtt az 1. számú letéti szekrényben helyezték el.

A panaszos az intézkedés során egyébként inzultálta az intézkedő rendőröket, fenyegetőzött, hogy ezt nem fogják megúszni, illetve azon követelésekkel fordult a rendőrök irányába, hogy nem hajlandó együttműködni, amíg nem hoznak kamerát. A panaszossal közölték az intézkedők, hogy az előállító helyiség teljes egészében bekamerázott.

A panaszos a kiérkező orvos vizsgálatának sem volt magát hajlandó alávetni arra hivatkozva, hogy nincs semmi baja, ő nem volt rosszul, jól érzi magát és nincs semmilyen sérülése.

A panaszos a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 18. § (1) bekezdése alapján kérte hozzátartozója/ képviselője kiértesítését, amely során kiértesítette a rendőrség az általa megnevezett személyt.

A panaszos a rendőri intézkedéssel szemben panasszal élt.

A panaszost 2015. december 18-án 3 óra 20 perckor az OMSZ elszállította a Kórházba további kivizsgálás céljából.

Az esemény rövid leírása, az elkövetés eszköze tekintetében a parancsnok kifejtette, hogy a panaszos az intézkedés közben a rendőrhöz lépett és két kézzel, nyitott tenyérrel lökdösni kezdte P. c. r. zls. mellkasát. T. D. r. ftörm. látva a történeteket a másik személlyel közölte, hogy lépjen hátrébb ezzel biztosítva, hogy a P. c. r. zls. részére történő segítségnyújtás közben a másik személy támadólag ne tudjon fellépni. P. c. r. zls. folyamatosan felszólította, hogy ne lökdösse, ennek a panaszos nem tett eleget, és egyszer csak hirtelen mindkét kezével megfogta rajta a szolgálati kabátot a mellkasánál és több alkalommal próbálta az úttest felé lökni úgy, hogy először maga felé rántotta, majd hirtelen megpróbálta ellökni, hogy az egyensúlyából kibillenjen. Az elkövetéshez nem használt a panaszos eszközt.

A panaszossal szemben alkalmazott intézkedés során az Rtv. 47. § alapján testi kényszer alkalmaztak az ellenszegülés megtörése érdekében. Ezen kívül, később az Rtv. 48. § b) és d) pontok alapján bilincset alkalmaztak a panaszossal szemben a támadás megakadályozása és ellenszegülésének megtörése érdekében. A bilincset a panaszos 2015. december 17-én 23 óra 5 perctől 23 óra 20 percig alkalmazták a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a panaszos kezeinek hátrabilincselésével. A Szolgálati Szabályzat 38. § (1) – (5) bekezdések alapján a kényszerítő eszközök alkalmazásának jogszerűségét, szakszerűségét és az arányosság követelményének megtartását a parancsnok megvizsgálta és megállapította, hogy azok alkalmazására a rendőr szolgálatának jogszerű teljesítése során került sor, annak érdekében, hogy intézkedésének érvényt szerezzen. A panaszossal szemben az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a parancsnok véleménye szerint indokolt volt az elfogás. A parancsnok álláspontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választotta meg, a kezek hátrabilincselése célszerű volt, mivel a bilincs alkalmazására testi kényszer útján került sor, valamint az intézkedő rendőrt a panaszos megtámadta. Az intézkedés alá vont aktív ellenszegülése, erőszakos magatartása miatt az intézkedés alá vont panaszos fekvő helyzetben bilincselése szintén indokolt volt.

A parancsnok a kivizsgálás során megállapította, hogy a jogellenes magatartás abbahagyására a figyelmeztetés megtörtént a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával. A kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően figyelmeztetés történt. Az intézkedés alá vont személy aktív ellenszegülést, valamint támadó magatartást tanúsított – annak ellenére, hogy az intézkedés bizonyos szakaszaiban indokolt lehetett volna súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazása is – az alkalmazott kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) arányban állt az elérni kívánt törvényes céllal, a testi épséghez fűződő jogokat csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztette. A kényszerítő eszköz alkalmazásának módja nem ütközött embertelen, megalázó bánásmód tilalmába, nem sértette a jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelményeit. A kényszerítő eszköz alkalmazása során a fokozatosság elvét az intézkedő rendőrök betartották. Súlyosabb kényszerítő eszközt csak akkor alkalmaztak, amikor az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere kilátástalan volt. A kényszerítő eszköz alkalmazásáról az intézkedő rendőr jelentési kötelezettségének eleget tett. Az intézkedés során rendszeresített kényszerítő eszközt alkalmaztak. A parancsnok megállapította, hogy az Rtv. 61. § (2) bekezdésében meghatározott kizáró körülmények a kényszerítő eszközök alkalmazásával kapcsolatban nem álltak fent.

A Szolgálati Szabályzat 38. § (4) bekezdés a) pontja alapján, a szolgálati előljáró a kényszerítő eszköz alkalmazásával okozott sérülés esetén meghallgatja azt, akivel szemben a kényszerítő eszközt alkalmazták. A panaszost meghallgatta a kivizsgáló parancsnok. A panaszos ezen meghallgatása alkalmával a rendőri intézkedéssel szemben panaszt jelentett be. A parancsnok a kivizsgálás eredményeként megállapította, hogy a rendőri jelentésben foglaltakban nincs ellentmondás, azonban az kiegészítésre szorult. A jelentés kiegészítéseként készült hivatalos feljegyzésből megállapította, hogy sem P. c. r. zls., sem pedig T. D. r. ftörm. nem viselték jól a láthatósági védőjüket, továbbá a szolgálati gépkocsin a fényhíd nem volt bekapcsolva, mert kimerevítés üzemmód nem volt alkalmazható rajta. A panaszost a H. Rendőrkapitányságra állították elő, majd tekintettel arra, hogy az intézkedés során rosszul lett, további vizsgálatok elvégzése céljából az OMSZ munkatársai a Kórház Traumatológiai Osztályára szállították.

A parancsnok a fentiekben kifejtettek alapján a kényszerítő eszköz alkalmazását jogszerűnek, szakszerűnek, arányosnak minősítette.

Az intézkedés biztonságos és eredményes végrehajtásához álláspontja szerint a rendőri erőfölény biztosított volt. Két fő, egyenruhában közterületi szolgálatot teljesítő rendőr, akik rendelkeztek az előírt kényszerítő eszközökkel és a testmagasságukból és testalkatukból adódó erőfölénnyel annak ellenére, hogy az elkövető kb. 175 cm magas, sportos testalkatú személy volt.

Megállapítható, hogy a biztonság kialakítására törekedtek a rendőrök. A járőrtárs az adott lehetőségek szerint megfelelően biztosította a járőrvezető tevékenységét, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Járőr-és Őrszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 22/1997. (XI. 18.) ORFK utasítás 29. pontjának előírásai szerint: „Az intézkedést általában a járőrvezető folytassa le, a járőrtárs közvetlen biztosítása mellett. A járőrtárs kísérje figyelemmel közvetlen környezetét, valamint az intézkedés alá vont személyt, legyen készen a menekülés megakadályozására vagy támadás elhárítására.”

Azonban az eset összes körülményeit megvizsgálva az intézkedő rendőr szakszerűtlensége is megállapítható, mert nem tartotta be a rendőri intézkedés alapvető taktikáiról szóló 18/2008.

(OT.10.) ORFK utasításban foglaltakat, mert a biztonsági távolságot nem megfelelően választotta meg. Taktikailag indokolt lett volna az intézkedés megkezdésekor kiszállni a szolgálati gépjárműből és a kezdeményezést úgy lefolytatni. Az intézkedés alá vont személy magatartásából következett volna arra – az intézkedés során a rendőri felszólításnak több esetben nem tett eleget – hogy támadás, vagy legalább ellenszegülés fog történni az intézkedés során.

Indokolt lett volna a jó láthatósági átvevő használata az általános számú vezetői feladat meghatározásának megfelelően, valamint az Országos Rendőr-főkapitány 2/2014. (II. 12.) – az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv Öltözködési Szabályzatának kiadásáról – szóló ORFK utasítás rendelkezései alapján a 08. mintájú jó láthatósági átvevő viselése a legfelső ruházati termékként kötelező közúti ellenőrzés, valamint közúton és közvetlenül az út mellett folytatott egyéb tevékenység során (bel-és külterületen egyaránt).

A panaszossal szembeni intézkedést a rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően teljesítették. Az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták a ruházatát és végül az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározottakra figyelemmel előállították. A panaszt P. I. c. r. zls. és T. D. r. ftörm. 2015. december 17-én 23 órakor fogta el az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Az előállítás 2015. december 18-án 3 óra 20 percig tartott. Az előállítás időtartamáról a panaszosnak kiadták az erről szóló igazolást.

A panaszos panaszjoga biztosítva volt, aki egyébként a rendőri intézkedéssel szemben élt is panasszal. Megértette azt a tájékoztatást, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján kérheti, hogy amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően az Országos Rendőr-főkapitány bírálja el.

A panaszos, mint előállított személy által megnevezett személyt az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján értesítették.

A panaszos ruházatának átvizsgálását követően, a H. Rendőrkapitányság 1. számú előállító helyiségében helyezték el. A birtokában lévő tárgyakat a ... számú letéti jegyzőkönyvön vették át, amelynek során a nyakában lévő nyakláncot úgy rögzítették, hogy ezüst nyaklánc, amelyről ő azt állította, hogy fehérarany és addig nem volt hajlandó aláírni a jegyzéket, amíg ezt nem javították át. Ezt követően azt lezárt borítékban helyezték el a többi átvett tárggyal együtt az 1. számú letéti szekrényben. A ruházatátvizsgálást követően a panaszos ruházatában támadásra, illetve önvészély okozására alkalmas eszköz nem került elő.

Az OMSZ igazolása alapján a panaszos bal csuklóján folt látható, kb. 0,5 cm átmérőjű. Az ügyeletes orvos által tett megállapításokról ambuláns lap készült. A panaszos előre láthatóan nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett a rendőri intézkedés során. Az intézkedő rendőr P. I. c. r. zls. jobb kezén lévő középső ujján hámszagos sérülést szenvedett, az általa készített hivatalos feljegyzés alapján azt nem az intézkedés alá vont személy okozta a részére.

Az intézkedő rendőr balesethelyszínelő munkaruhájának az esettel kapcsolatban a jobb felső zsebének zipzár része elszakadt, valamint a zsebében lévő golyóstoll eltört. Az okozott kárról nyilatkozni nem tudott.

A kivizsgáló parancsnok utasítására P. Zs. r. tzls. szolgálatirányító parancsnok 2015. december 18-án 0 óra 2 perckor Drager 6810 alkohol tesztet alkalmazott a panaszossal szemben, amely a kiállított nyilatkozat alapján 0,83 mg/l értéket mutatott. Az intézkedő rendőrökkel szemben Seres Ethylometer 679T-H készüléket alkalmaztak, amelynek eredménye P. I. c. r. zls. esetében 2015. december 18-án 3 óra 21 perckor 0529 minta szám alapján 0,00 mg/l, míg T. D. r. ftórm. esetében 2015. december 18-án 3 óra 26 perckor a 0530 minta szám alapján 0,00 mg/l.

A helyszíni szemlét a H. Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának beosztottjai hajtották végre. A helyszínen és annak közelében közterületre néző kamera, illetve egyéb térfigyelő kamera nem található. A helyszín környezetében végzett adatgyűjtés során nem sikerült olyan személlyel felvenni a kapcsolatot, aki az esettel kapcsolatban információval bírna. Az intézkedés helyszínéről, a H. K. utca 16. szám alatti útszakasról, valamint az intézkedő rendőr, továbbá a panaszos ruházatáról összesen 45 db. fényképfelvétel készült. A helyszínen az eljáró bűnügyi nyomok bűncselekmény elkövetésére utaló nyomot, anyagmaradványt, más elváltozást nem találtak.

A rendkívüli eseményt a szolgálatirányító parancsnok jelentette a Megyei Rendőrfőkapitányság TIK vezetőjének, V. L. r. alezredesnek, aki tájékoztatta a kivizsgáló parancsnokot, hogy korábbi egyeztetés alapján az ügyészséget nem értesítik, a keletkezett iratokat küldjék meg a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező D. Járási és Nyomozó ügyészségnek is.

A panaszost 2015. december 18-án 3 óra 20 perckor az OMSZ elszállította a Kórházba további kivizsgálás céljából. A panaszos megalapozottan gyanúsítható P. I. c. r. zls. sérelmére elkövetett, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 310. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, egy rendbeli hivatalos személy elleni erőszak büntetvével, ezért vele szemben büntetőeljárás kezdeményezésére kerül sor. Ezen kívül a panaszossal szemben szabálysértési feljelentést is tettek az általa elkövetett, a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. évi (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (továbbiakban: KRESZ) 21. § (1) bekezdésbe ütköző és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdésébe ütköző és minősülő jogszerű rendőri intézkedés elleni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt.

Dr. V. I. r. alezredes, r. főtanácsos, kapitányságvezető utasítására a parancsnoki kivizsgálást G. M. r. alezredes a H. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztályvezetője (vezetőügyeletes) végezte. A parancsnoki kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a feljelentés tárgyát képező cselekmény az érintett hivatásos állományú rendőrök szolgálati idejében történt. A cselekménnyel érintett rendőrök a feljelentett személlyel szemben az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján törvényesen kezdeményeztek rendőri intézkedést, mivel olyan tényt és körülményt észleltek, amely rendőri beavatkozást igényelt. A panaszos által elkövetett hivatalos személy elleni erőszak – büntett miatti elfogás és előállítás az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján szükséges és indokolt volt. A Szolgálati Szabályzat 38. § (1) – (5) bekezdései alapján a kényszerítő eszközök alkalmazásának jogszerűsége, szakszerűsége és arányosság követelményéke a megtartása kivizsgálásra került, amelynek során megállapították, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazására a rendőr szolgálatának jogszerű teljesítése során került sor annak érdekében, hogy az intézkedésnek érvényt szerezzen. A panaszossal szembeni testi kényszer és bilincs alkalmazására az Rtv. 47.

§, 48. § b) és d) pontok alapján, jogszerűen került sor. A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz arányban állt az elérni kívánt törvényes céllal, a testi épséghez fűződő jogokat csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztette. A kényszerítő eszköz alkalmazásának módja nem ütközött az embertelen, megalázó bánásmód tilalmába, nem sértette a jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelményeit. A kényszerítő eszközök alkalmazásával a fokozatosság és arányosság elvét az intézkedő rendőrök betartották [Rtv. 16. § (1) bekezdés]. P. I. c. r. zls. az intézkedése során csak részben tartotta szem előtt a Szolgálati Szabályzat 5. § (4) bekezdésében foglaltakat, hiszen a támadás bekövetkezése előtt, már felkészült a kényszerítő eszköz alkalmazására. A rendőri intézkedés gyakorlati végrehajtását befolyásoló releváns elemek objektív oldalát vizsgálva megállapítható, hogy az intézkedés alá vont személy várható magatartására az intézkedő rendőr csak részben készült fel, hiszen a kezében lévő és már készenlétbe helyezett kényszerítő eszközt – rendőrbotot – indokolt lett volna használnia a támadás elhárítására, majd az ellenszegülés megtörésére. A fizikai erő kifejtéssel járó kényszerítő eszközök (testi kényszer, bilincs) alkalmazását az adott intézkedési körülmény, valamint az elkövető személyes magatartása indokolta, a támadás elhárítására teljesen arányosan testi kényszert és bilincset alkalmazott.

A kivizsgáló parancsnok által, az elkövetett cselekménnyel kapcsolatos körülmények megállapítása érdekében készített összefoglaló jelentés az egyes eseményekkel kapcsolatos parancsnoki kivizsgálások szempontrendszeréről és a jelentési rendjéről szóló 58/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás mellékletének IV. pontjában foglaltak szerint készült.

2) P. I. r. c. zls. 2015. december 18-án kelt jelentésében előadta, hogy szolgálata teljesítése során, 2015. december 17-én, 23 órakor járőrszolgálatot látott el T. D. I. r. ftórm-rel, amelynek során H. belterületén haladtak szolgálati személygépjárművükkel a K. utcán a D. utca irányába. A haladása során észlelték, hogy két személy sétál az úttest kellős közepén. Közeledve a gépjárművel az egyik személy az úttest bal széle felé lehúzta a másik személyt. Azt hitték, hogy elengedik a szolgálati gépjárművet, majd pedig ezt követően, hogy be fognak menni a járdára, így az általuk elkövetett szabálysértést megszüntetik. A rendőr megjegyezte, hogy a K. utcán kiépített gyalogjárda található. Ahogy elhaladtak a két személy mellett, azok visszamentek az úttest közepére, majd az alacsonyabbik személy többször hangosan valamit kiabált a járóautó irányába, de azt nem értették a rendőrök. Ekkor megálltak a szolgálati személygépjárművel, visszatolattak és megálltak a két személy mellett. Mindkét személy odalépett közvetlenül a szolgálati személygépjármű bal első ajtajához. Ekkor P. I. r. c. zls. megszólította őket, hogy „Jó estét kívánok! Kérem menjenek be a járdára!”. Erre az alacsonyabbik személy, aki szemmel láthatóan ittas volt megkérdezte, hogy miért hol van itt a járda. P. I. r. c. zls. közölte vele, hogy a haladási irányuk szerinti jobb oldalt kiépített gyalogjárda van. Erre a személy megkérdezte, hogy hol van a jobb oldal, ekkor a rendőr a kezével a járda irányába mutatott és ismételten megkérte őket, hogy fájradjanak be a járdára. Ekkor ez a személy elővette a telefonját és megkérdezte, hogy a rendőrt, hogy hívják. P. I. r. c. zls. megkérte a személyt, hogy álljon távolabb az ajtótól, mert szeretnének kiszállni az autóból. Erre ez a személy csak többszöri felszólításra volt hajlandó elállni az útból. Majd, amikor arrébb állt, akkor mindkét rendőr kiszállt. P. I. r. c. zls. közölte a két személlyel, hogy P. I. r. c. zls. és igazoltatni kívánja őket. Erre az alacsonyabbik személy azt mondta, hogy nincsen nála semmilyen személyes irat, valamint a mellette álló személy is mondta, hogy nála sincsen semmilyen irat, mivel azt a gépjárműben hagyta. P. I. r. c. zls. közölte velük, hogy nincs semmi gond, az adataikat bediktálás útján az Országos Nyilvántartó Rendszeren keresztül le fogja ellenőrizni. Az alacsonyabbik személy erre nem volt hajlandó, illetve azt kérdezgette, hogy milyen jogszabály alapján jogosultak erre a rendőrök, mondják meg neki a pontos számát. Emellett ismételten kérte, hogy mutakozzanak be, annak ellenére, hogy ez

már többször is megtörtént. A személy kijelentette, hogy amíg ezt nem teszik meg, addig nem hajlandó együttműködni. Ekkor a magasabbik személy folyamatosan csitította társát és mondta neki, hogy ne kötekedjen, ne problémázzon, hanem diktálja be az adatait. Erre a személy azt a választ adta, hogy „Hagyjad M.!, hagy csinálják, most nyertem pert az E. Rendőrkapitányság ellen”. Eközben pedig folyamatosan nevetett és arrogánsan viselkedett. P. I. r. c. zls. ekkor felszólította őt a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával, hogy ha nem hajlandó együttműködni és az adatait bediktálni, akkor vele szemben a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség, illetve az igazolás megtagadása miatt előállítást fognak foganatosítani. Arról is tájékoztatták, hogy ellenállás esetén pedig testi kényszert és bilincset is alkalmazni fognak. Ekkor a személy elővette a tárcáját és átadta a személyigazolványát, közben pedig megkérdezte, hogy mit követett el. P. I. r. c. zls. elmondta neki, hogy szabálysértést követett el azzal, hogy kilépett a gyalogjárda ellenére az útestre és azon gyalogolt, ezért fel fogja őt jelenteni. Amikor P. I. r. c. zls. elkezdte kiírni az adatokat a személyigazolványból, ekkor a telefonjával többször megvilágította a személy a papírt, amelyre a rendőr írt. Megállapítást nyert, hogy az alacsonyabbik személy a panaszos volt. Az adatok rögzítése során hirtelen kb. 15 cm-re P. I. r. c. zls. arcához tartotta a telefont és a szemébe világított. P. I. r. c. zls. közölte vele, hogy ne akadályozza az intézkedést, az adatok rögzítését, ne világítson a szemébe, tegye el a telefonját. A panaszos erre nem volt hajlandó, folyamatosan hirtelen mozdulatokat tett a telefontal hadonászva a rendőr arca felé. Egyre agresszívebben és támadóbban lépett fel, arcával is közel hajolt a rendőr arcához. Majd amikor a panaszos ismét hirtelen mozdulatot tett P. I. r. c. zls. arca felé megpróbálta megállítani a panaszos kezét, amely során a telefonját tudta megfogni már egészen közel, az arca előtt. Ekkor P. I. r. c. zls. kivette a panaszos kezéből a telefont és a szolgálati gépjármű tetejére tette. A panaszos ekkor arrébb állt, és P. I. r. c. zls. közölte vele, hogy jöjjön vissza, mert még nem fejezte be az intézkedést. A panaszos ekkor közel lépett a rendőrhöz és el akarta venni a telefonját a gépjármű tetejéről annak ellenőre, hogy őt többször felszólította a rendőr, hogy tartózkodjon ezen magatartásától; illetve több alkalommal mondta neki, hogy a telefonját az intézkedést követően vissza fogja kapni. Ekkor a panaszos odalépett a rendőrhöz és elkezdte őt lökdösni két kézzel, nyitott tenyérrel a mellkasát. T. D. r. ftörm. látva a történeteket közölte a másik személlyel, hogy lépjen hátrébb ezzel biztosítva, hogy P. I. r. c. zls. részére való segítségnyújtás közben a másik személy támadólag ne tudjon fellépni. Eközben P. I. r. c. zls. folyamatosan szölongatta a panaszos, hogy ne lökdösse őt, de egyszer csak hirtelen mindkét kezével megfogta a rendőrt a szolgálati kabátot a mellkasánál és több alkalommal próbálta az útest széle felé lökni úgy, hogy először magára rántotta, majd hirtelen próbálta a rendőrt ellökni, hogy az egyensúlyából kibillenjen. Ekkor P. I. r. c. zls. megragadta a panaszos bal karját, vele szemben elvezető fogást alkalmazott és testi erővel rányomta a szolgálati gépjármű hátsó szélvédőjére. Ezzel egy időben T. D. r. ftörm. a kezében lévő rendszeresített, teleszkópos rendőrbottal odalépett, de mivel már látszott, hogy az ellenszegülést testi kényszerrel is meg tudják törni, így nem alkalmazta a rendőrbotot, hanem együttes testi erővel testi kényszert alkalmaztak, megfogták a panaszos karjait. Tekintettel arra, hogy a panaszos testi erejével a testi kényszernek folyamatosan ellenszegült, próbált szabadulni a fogásból, így a rendőrök közös erővel, saját testsúlyuk ráhelyezésével a földre fektették úgy, hogy a mellkasa és a feje a földet érte, míg a lábait maga alá húzva tartotta térdelő helyzetben. Ekkor a kezeit sikerült hátrabilincselni. A bilincselést követően a panaszos továbbra is ellenszegült, próbált szabadulni a fogásból, de őt a jármű jobb hátsó ülésén helyezték el és amikor megnyugodott T. D. r. ftörm. a kísérés szabályai szerint mellé beülve őrizte, míg P. I. r. c. zls. a másik személy adatait is rögzítette. Ezt követően foganatosították a panaszos előállítását a H. Rendőrkapitányságra. Megérkezve a rendőrkapitányságra kérték a panaszos, hogy szálljon ki a járműből, mire ő hirtelen eszméletlenséget színlelt. A rendőrök a panaszos azonnal kivették az autóból és leültették a földre, amely közben hangosan

szólították és azonnal gondoskodtak a mentők kiértesítéséről. Mivel elég hideg volt, így a rendőrök úgy gondolták, hogy beviszik a kapitányság épületébe, nehogy felfázzon. Abban a pillanatban, ahogyan megpróbálták felsegíteni azonnal magához tért, teljesen beszámítható állapotban volt, semmi nyoma nem volt annak, hogy ő korábban elvesztette volna az eszméletét, illetve rosszulra panaszkodott volna az intézkedés korábbi szakaszaiban. A rendőrök kérdezték tőle, hogy jól van-e, amire egyértelműen azt a választ adta, hogy semmi baja nincs, csak szoros a bilincs. Azonnal bevitték a kapitányság előállító helyiségébe, ahol T. D. r. ftörm. lazított a bilincsen, mivel az intézkedés során ő hajtotta végre a kényszerítő eszköz alkalmazását. A panaszos ruházatát átvizsgálták, majd az 1. számú előállító helyiségben helyezték el. A nála lévő dolgokat letéti jegyzékben tüntették fel, amelynek során a nyakában lévő nyakláncot úgy rögzítették, hogy ezüstszerű nyaklánc, amelyről a panaszos azt állította, hogy az fehérarany és addig nem volt hajlandó aláírni a jegyzéket, amíg ezt át nem javították. Tekintettel arra, hogy ez minden kétséget kizáróan nem került megállapításra, így a nyakláncot elhelyezték egy zárt borítékban és a többi dologgal együtt az 1. számú letéti szekrénybe tették. Ennek során többször inzultálta a panaszos a rendőröket, fenyegetőzött, hogy ezt nem fogják megúszni, illetve azon követelésekkel fordult a rendőrök irányába, hogy nem hajlandó együttműködni, amíg nem hoznak kamerát, annak ellenére, hogy mondták neki, hogy az előállító helyiség teljes egészében bekamerázott. A kikerülő ügyeletes orvos vizsgálatának sem volt hajlandó magát alávetni, arra hivatkozva, hogy nincs semmi baja, ő nem volt rosszul, jól érzi magát, nincs semmilyen sérülése. Ezt követően átadták őt a szolgálatirányító parancsnoknak további eljárási cselekmények lefolytatása végett és elhelyezték az 1. számú előállító helyiségben. A panaszost az ügyeletes orvos megvizsgálta, rajta sérülést nem talált. Azonban ettől függetlenül őt az orvos további vizsgálatok elvégzése érdekében kórházba utalta. Az esemény során P. I. r. c. zls. kabátjának a zipzára megrongálódott. Tekintettel arra, hogy a panaszos P. I. r. c. zls. sérelmére bűncselekményt követett el, így javasolja és kéri a nyomozás elrendelését. Az általa elkövetett szabálysértés miatt a panaszossal szemben külön szabálysértési feljelentést tesz.

3) A rendőrség mellékelte a panaszos elfogásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést, amely szerint a panaszossal szemben 2015. december 17-én 23 órakor kezdeményeztek rendőri intézkedést, amelynek során őt az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták, az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján elfogták és előállították a H. Rendőrkapitányságra. Az intézkedés során vele szemben az Rtv. 47. § felhatalmazása alapján testi kényszert, az Rtv. 48. § b) és d) pontok alapján bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására a figyelmeztetés megtörtént. A panaszos a bilincset 2015. december 17-én 23 óra 5 perctől 23 óra 20 percig viselte a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontjában foglaltak szerint kezeinek hátra bilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett. A kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. Az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján kérte hozzátartozója/ képviselője kiértesítését, amelynek a rendőrség eleget tett.

Tekintettel arra, hogy az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása pont alatt szereplő történeti tényállás szó szerinti egyezést mutat, az előző 2) alpontban ismertetett rendőri jelentésnél kifejtettekkel, így a Testület az ismétlések elkerülése végett azt jelen pont alatt nem közli.

A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdése alapján nem történt meg, mert orvosi ellátás alatt volt. Az

Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján a panaszos részére az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást átadták.

A panaszost átadták a H. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály vezetőjének G. M. r. alezredesnek. Tanú: N. M. A panaszos ellen, az általa elkövetett cselekmény miatt büntető és szabálysértési feljelentést tettek; külön iratban.

4) Az előállítás idejéről szóló igazolás szerint a panaszos személyi szabadságát a H. Rendőrkapitányságon, az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján korlátozták 2015. december 17-én 23 órától 2015. december 18-án 3 óra 20 percig.

A panaszos az igazoláson aláírásával hitelesítetten kijelentette, hogy az előállítással és a rendőri intézkedéssel szemben panasza van. A rendőri intézkedés során sérülést nem szenvedett.

5) Az elfogás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült parancsnoki kivizsgálás és vélemény a panaszossal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő előállítást, valamint az Rtv. 47. § szerint alkalmazott testi kényszert és az Rtv. 48. § b) és d) pontjai felhatalmazásával történő bilincselését a parancsnok jogszerűnek és szakszerűnek minősítette. Álláspontja szerint a fentebb felsorolt intézkedések, kényszerítő eszközök alkalmazása minden tekintetben megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság követelményének is, így azok arányosak voltak.

6) A rendőrség mellékelte egy P. I. r. c. zls. által, 2015. december 18-án kelt hivatalos feljegyzést, amely rögzíti, hogy a leírt sérülést, amely a bal keze középső ujján látható a fenti intézkedés során szerezte, de nem abból kifolyólag, hogy a panaszos a ruházatánál fogva megrángatta, hanem az a bilincselés során keletkezett, amikor a panaszos bal karját a földre vitel során feszítette.

Ezen kívül jelenti, hogy a szolgálati gépjárműben az ipari PC nincs telepítve, a sikátor lámpái nem üzemelnek és a fényhíd villogó üzemmód használatakor a fényhíd villogás kimerevítés funkció sem üzemel rajta. Azért kezdték meg mégis a szolgálatot ezzel a gépkocsival, mivel a villogó jelzés rendben működött rajta, ami a funkcióját a kimerevítés nélkül is el tudja látni, nem befolyásolja a biztonságos közlekedést.

Szolgálatát helyszínelő munkaruhában, az ahhoz rendszerezített kabátban látta el, amelyen jól láthatóan fehér felirattal van elhelyezve a „RENDŐRSÉG” felirat, mind az első részén, mind a hátulján, valamint a jelvénye a kabátján, a bal zseben lévő arra kijelölt helyen jól láthatóan volt kitéve az intézkedés során.

7) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta azt a 2015. december 17-én kelt ideiglenes őrutasítást, amelyben a panaszos őrzését rendelték el a H. Rendőrkapitányságon. Az őrzést V. L. r. tzls. végrehajtására bízták. Halaszthatatlan szolgálati feladat esetén a szolgálatparancsnok gondoskodik a váltásról, amelyet kötelesek jelenteni. A feladat végrehajtását 2015. december 17-én 23 óra 10 percben határozták meg és az őrzés helyéről történő elszállítás, átadás, szabadon bocsátás, őrizetbe vétel időpontjáig tart. A váltás a helyszínen történik.

A továbbiakban az utasítás teljes terjedelmű ismertetésétől a Testület jelen pont alatt eltekint, hiszen azok a végrehajtás vonatkozásában írnak elő technikai információkat, amelyek jelen panaszügy elbírálása szempontjából relevanciával nem rendelkeznek.

8) P. Zs. r. tzls. szolgálatirányító parancsnok 2015. december 18-án készítette el személyi sérüléssel járó kényszerítő eszköz alkalmazásának a kivizsgálásáról szóló jelentését, amelyben közölte, hogy P. I. r. c. zls. és T. D. r. főrm. rendőrök 2015. december 17-én 23 órakor elfogás intézkedés foganatosítása alkalmával a panaszossal szemben, az intézkedés során az Rtv. 47. §, 48. § b) és d) pontok alapján testi kényszerítést és bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazása során a panaszos jobb és bal csuklóján a bilincs által okozott hámsérülés keletkezett.

A Szolgálati Szabályzat 38. § (3) bekezdése alapján, figyelemmel az (5) bekezdésben foglaltakra a kényszerítő eszközök alkalmazásának jogszerűségét, szakszerűségét és az arányosság követelményének megtartását megvizsgálta, amely során az alábbiakat állapította meg.

A panaszossal szemben a rendőrök az Rtv. 47. § alapján testi kényszerítést, valamint az Rtv. 48. § b) és d) pontok alapján bilincset alkalmaztak. A panaszos a bilincset 2015. december 17-én 23 óra 5 perc és 23 óra 20 perc között viselte. A parancsnok megállapította, hogy a jogellenes magatartás abbahagyására a felszólítás megtörtént; a kényszerítő eszközök alkalmazását megelőzően volt figyelmeztetés. Az alkalmazott kényszerítő eszköz arányban állt az elérni kívánt törvényes céllal, a testi épséghez fűződő jogokat csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztette. A kényszerítő eszköz alkalmazásának módja nem ütközött embertelen, megalázó bánásmód tilalmába, nem sértette a jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelményét. A kényszerítő eszközök alkalmazása során a fokozatosság elvét betartották az intézkedő rendőrök, súlyosabb kényszerítő eszközt csak akkor alkalmaztak, amikor az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere kilátástalan volt. Az intézkedő rendőr a jelentéstételi kötelezettségének eleget tett. Az intézkedés során rendszeresített kényszerítő eszközöket alkalmaztak.

A fentiekben kifejtettek alapján a szolgálatirányító parancsnok megállapította, hogy az Rtv. 61. § (2) bekezdésében meghatározott kizáró körülmények a kényszerítő eszközök alkalmazásával kapcsolatban nem álltak fent. A kivizsgálás eredményeképpen megállapította, hogy a rendőri jelentésben ellentmondások nincsenek. Így a kényszerítő eszközök alkalmazását jogszerűnek, szakszerűnek, arányosnak minősítette.

9) A panaszos orvosi vizsgálatát a Kórházban 2015. december 17-én 23 óra 30 perckor végezték el.

Az anamnézis szerint a panaszosnak rövid eszméletvesztése volt. Elmondása szerint a mellkasát ütötte meg. A fejét is megütötte. Az elvégzett vizsgálatok után megállapították, hogy a csuklóin külsérelmi nyomok láthatók, nevezetesen kb. 0,5 cm átmérőjű bevérvéses foltok.

10) A rendőrség mellékelte az elektromos alkoholeszterrel, alkoholszondával végzett ellenőrzést követően a panaszos által tett és aláírt nyilatkozatot.

A nyilatkozat szerint a panaszos szondáztatását 2015. december 18-án, 0 óra 2 perckor végezték el, amely 0,83 mg/l értéket mutatott. Ezt a panaszos aláírásával hitelesítetten kijelentette, hogy elfogadja.

A panaszos elmondása szerint 2015. december 16-án 19 órától 19 óra 30 percig 5 dl sört fogyasztott, majd 2015. december 17-én 17 órától 22 óra 30 percig 10 dl sört és 1,5 dl töményt.

11) A rendőrség csatolta a panaszossal szemben végrehajtott biztonsági intézkedésről szóló jelentést, amely szerint a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatást, az Rtv. 37. § b) pontja szerint biztonsági intézkedést és az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálást hajtottak végre 2015. december 17-én 23 óra 10 perctől a H. Rendőrkapitányság épületében. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak a panaszossal szemben.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint P. I. r. c. zls. és T. D. r. ftörm. a fentebbi időpontban intézkedés alá vonták a panaszost, mivel a panaszos nem volt együttműködő, illetve az intézkedés során ellenállt, ezért előállították a H. Rendőrkapitányságra, amely során őt megbilincseltek. A beszállítása során a panaszos a járóautóban vélhetőleg azt színelte, hogy eszméletvesztése van. Az intézkedő rendőrök értesítették a TIK ügyeleten keresztül a mentőszolgálatot. Az előállítás során P. I. r. c. zls. a rendőrkapitányság ügyeletéről, a 104-es telefonszámon értesítette a mentőszolgálatot, ahol közölték vele, hogy már értesítették őket. A panaszost ezt követően Dr. Sz. Á. megvizsgálta, majd mivel a panaszos elmondása szerint fején sérült, illetve ittas állapotban volt, beutalta további vizsgálatok elvégzése céljából a Kórház Traumatológiájára.

A panaszost az elsődleges rendőri intézkedést követően mentőgépjárművel, M. L. mentőápoló vezetésével 2015. december 18-án 3 óra 20 perckor beszállították a fenti egészségügyi intézménybe.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján a részére nem adták ki az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót sem.

A mentőszolgálatnak a panaszost 2015. december 18-án 3 óra 20 perckor adták át.

Vele szemben, az általa elkövetett cselekmény miatt szabálysértési és büntetőfeljelentést tett P. I. r. c. zls., külön iratban.

12) A biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján történt ruházátvizsgálást és az Rtv. 37. § b) pont értelmében foganatosított biztonsági intézkedést jogszerűnek és szakszerűnek ítélte meg, valamint az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság követelményével egyezőnek.

13) A rendőrség mellékelte N. M. tanúkénti meghallgatásáról 2015. december 18-án 3 óra 18 perc és 4 óra 8 perc között felvett jegyzőkönyvet.

Miután a tanú a szükséges felvilágosítások, figyelmeztetések, tájékoztatások megtörténtét és megértését aláírásával hitelesítetten kijelentette a jegyzőkönyvben vallomást tett, amelynek során előadta, hogy a munkatársaival céges buliban voltak szórakozni az I. utcán található Gy. nevű szórakozóhelyen. Innen gyalogosan indultak el a panaszossal. A többiek kocsival mentek a S. irányába. A K. utcán haladtak az úttesten gyalogolva, de volt járda is, ők pedig az úttest szélén mentek lehúzódnak. Amint haladtak egy autót vett észre, ami utánuk ment. Szólt a panaszosnak, hogy húzódnak még lejjebb, hogy elmenjen az autó. Azt, hogy milyen autó volt nem látta, csak azt, hogy egy autó jön, világított a két lámpája. Az autó elment mellettük, akkor látta a tanú, hogy az egy rendőrautó, azon a megkülönböztető jelzés nem világított. Amint haladtak tovább lehet, hogy a panaszos beljebb lépett az útra és ez tünt fel a rendőröknek, így megálltak és egy kicsit visszatolattak. A két rendőr kiszállt az autóból, köszöntek, illedelmesek voltak, az öltözködésükön látszott, hogy rendőrök. Gyakorló ruha volt rajtuk, jól láthatósági mellényük is volt. Ezután igazoltatták őket. A tanú elmondta a személyi adatait, de nála nem volt irat. Ezt követően a panaszost is igazoltatták, ekkor kezdődött egy vita. A panaszos ugyanis azt mondta, vagy azon problémázott, hogy a rendőrök is igazolják magukat. A vita azon volt, hogy kinek milyen jogköre van, ki hogyan igazoltassa a másikat. A tanú ebből ezen kívül túl sokat nem hallott, mert a másik rendőrrel a szolgálati gépkocsi mellett álltak. Próbálták volna csitítani a kedélyeket, a tanút csak a jó szándék vezérelte, mondta is nekik, hogy ezen ne vitatkozzanak. Valójában nem is azon volt a vita, hogy ők az úttesten gyalogoltak, hanem hogy a panaszos nem igazolta magát, mint ahogyan azt az előbb is említette. A tanú arra lett figyelmes, hogy a rendőr felszólította a panaszost, hogy a telefonját tegye le, vagy tegye el, ezt tulajdonképpen nem tudja pontosan. Nem tudja, hogy a panaszos mit mondott, de a véleménye az, hogy a rendőrrel nem kell veszekedni. Tulajdonképpen nem sok mindent hallott, mert beszélgetett a másik rendőrrel, aki mondta neki, hogy ne menjen oda. A tanú szerette volna a vitát csitítani, mondta is a panaszosnak, hogy hagyja az egészet. A tanú azt hallotta, hogy P. I. (rendőr) mondta a panaszosnak, hogy igazolja magát, majd hogy bilincseljék meg. Ezután annyit látott, hogy a panaszos és a rendőr egymásba kapaszkodnak, mintha egymás ruháját is fogták volna, de arra határozottan emlékszik, hogy egymást nem ütötték meg. Ekkor a tanút is ott hagyta a másik rendőr és ketten, közösen megbilincseltek a panaszost, majd a rendőrautóba tették és szóltak a tanúnak is, hogy be kell mennie a kapitányságra. A tanú arra határozottan emlékszik, hogy a szeme láttára a rendőrök nem bántalmazták a panaszost. Úgy látta, hogy normálisan ültették be a rendőrautóba és vitték a kapitányságra. Mielőtt elmentek tájékoztatták a tanút, hogy őt is meg fogják hallgatni az ügyel kapcsolatban.

14) A rendőrség 2015. december 18-án megtekintette a fentebb meghatározott bűncselekmény elkövetésének a helyszínét. A megtartott szemle a panaszjelzés szempontjából releváns információt csak annyit tartalmaz, hogy az előállítás időtartamának arányossága vizsgálata kapcsán a Testület rekonstruálja a korlátozás időtartama alatt elvégzett érdemi cselekményeket. Figyelemmel arra, hogy a szemlét a panaszos előállítása során hajtották végre, így a Testület csak annak időtartamát ismerteti a teljes jegyzőkönyv helyett. A jegyzőkönyv szerint a szemlét 2015. december 18-án 0 óra 40 perckor kezdték meg és 1 óra 12 perckor fejezték be két hatósági tanú jelenlétében.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A Testület eljárásában megvizsgálta azt, hogy vajon a panaszossal szemben kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában fogantatosítottak-e a rendőrök intézkedést és az megfelelt-e az objektivitás körülményeinek. A panaszos sérelmezte az előállítását, a vele szemben alkalmazott testi kényszert és bilincset, valamint a rendőri fellépést több szempontból kifogásolta. Végezetül pedig előadta, hogy neki sérülése keletkezett a rendőri intézkedés során.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, valamint az abból levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először azt vizsgálta meg az eljárásában, hogy keletkezett-e a rendőröknek intézkedési kötelezettsége a panaszossal szemben.

a) Az intézkedés jogalapja kapcsán a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben rendőri észlelés keletkeztette az intézkedési kötelezettséget az Rtv. 13. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint. A két járőr szolgálati személygépjárművel látott el szolgálatot, amikor arra lettek figyelmesek, hogy két személy közlekedik az úttesten annak ellenére, hogy az úttest mellett volt gyalogos közlekedésre alkalmas járda. A rendőrök, amint közelebb értek a panaszoshoz és a társához, akkor az út szélére húzódtak, de nem léptek fel a járdára, így a rendőrök azt hitték, hogy a jelenlétüknek köszönhetően önként felhagynak a szabálysértés elkövetésével, de ez nem így történt. Ahogy a rendőrök tovább hajtottak a két személy ismételt az úttesten közlekedett, így a rendőrök visszatolattak, hogy intézkedést kezdeményezzenek a két személlyel szemben. A rendőrök álláspontja szerint az általuk észlelt magatartás alkalmas volt a KRESZ 21. § (1) bekezdésben foglalt szabályok megsértésére.

Az Rtv. 1. § (2) bekezdés 1) pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyont visszaszerzését.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (1) bekezdése szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. A (2) bekezdés alapján a szóbeli figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetését elismerő személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására. Végezetül a (3) bekezdés meghatározza, hogy a

rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely szabálysértés tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e szabálysértést, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki.

A Testület által kialakított történeti tényállás szerint a panaszos azért került a rendőrséggel interakcióba, mert másodmagával a gyalogos közlekedésre szolgáló járda helyett az úttesten közlekedett. Ezt a tényt nemcsak a rendőrség állította következetesen, hanem a panaszossal tartózkodó személy is tanúvallomásában előadta, hogy valóban a panaszossal az úttesten közlekedtek annak ellenére, hogy volt járda az úttest mellett. Ezt a tényt, habár a panaszos nyilatkozatában *expressis verbis* nem jelentette ki, mégis közvetett módon utalt arra, hogy a járda helyett az úttesten közlekedtek, hiszen előadta, hogy véleménye szerint a rendőrök elfértek tőlük az úton, nem akadályozták őket a közlekedésükben és egyébként is nem is tudta, hogy van járda és az hol van.

A gyalogosok közlekedésére vonatkozó szabályanyagot a KRESZ 21. §-a szabályozza 13 bekezdésében. Ezek közül az ügy szempontjából az (1) bekezdés emelendő ki, amely értelmében a gyalogosnak a járdán, ahol pedig járda nincs, a leállósávon, az útpadkán vagy a kerékpárúton kell közlekednie.

A Testület véleménye szerint a panaszos és a vele tartózkodó személy magatartása alkalmas volt a KRESZ 21. § (1) bekezdésében meghatározott közlekedési szabály megsértésére, így ezt észlelve a rendőrök kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményeztek intézkedést a panaszossal és társával szemben. Figyelemmel arra, hogy az észlelt szabálysértés elkövetése az Rtv. 13. § (1) bekezdésében meghatározott intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán, így a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, mert őt intézkedés alá vonták.

Ezen körülményekre tekintettel a Testület álláspontja szerint fennállt a rendőrség intézkedési kötelezettsége a panaszossal szemben, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

b) A Testület ezt követően megvizsgálta a panaszos részrehajló rendőrségi intézkedésre vonatkozó kifogását, hiszen előadása szerint – általa megnevezni nem kívánt – magánjellegű

okból kifolyólag vonták őt intézkedés alá. Álláspontja szerint nem tanúsított semmilyen olyan jellegű magatartást, amely alkalmas lett volna arra, hogy vele szemben a rendőrök intézkedést kezdeményezzenek.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben kizárólag objektív alapon, az általa megvalósított KRESZ-ben meghatározott, gyalogosok közlekedésére vonatkozó szabálysértés elkövetésére tekintettel hajtottak végre intézkedést. A rendőrség nem adott elő olyan tény, körülményt, adatot, amely a részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogást megalapozhatta volna. Erre figyelemmel a rendőrök objektív alapon kezdeményeztek és folytattak le a panaszossal szemben intézkedést.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése tartalmazza a részrehajlásmentes rendőri intézkedés alapvető követelményét, így eszerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokoni, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kitérkezésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

A Testület megállapítása szerint a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogása nem alapos, hiszen a Testület az előző pontban kifejtette azt, hogy a panaszos magatartása alkalmas volt arra, hogy a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztessen. Ezzel ellentétben a panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy pusztán azért vonták őt intézkedés alá, mert egy korábbi „magánügynek” minősülő sérelmet kívánt rajta megtorolni a vele szemben intézkedő rendőr. A rendőrség tényelődását erősítette a panaszos társaságában tartózkodó személy, aki vallomásában előadta, hogy valóban a járda helyett az úttesten közlekedtek, ezért vonták őket intézkedés alá. A szabálysértés elkövetésére tekintettel végrehajtott igazolásnak a tanú alávetette magát, de a panaszos – még a tanú kifejezett kérése ellenére – nem tett eleget a rendőri felszólításoknak. A tanú elmondása szerint a panaszos ellenséges, kötekedő magatartást tanúsított az intézkedés során annak ellenére, hogy a rendőrök korrekten, kulturáltan intézkedtek. A Testület jelen esetben az intézkedési kötelezettség keletkezésének körülményei és a későbbiekben lefolytatott intézkedés tekintetében sem találta megalapozottnak a panaszos kifogását, hiszen a tanú megerősítette a rendőrség által előadottakat, így a panaszossal szembeni intézkedéseket, kényszerítő eszközök alkalmazását a panaszos helyszínen kifejtett magatartása, kommunikációja váltotta ki. Megállapítható, hogy a két személlyel szemben ugyanazon magatartás miatt kezdeményeztek intézkedést, de a rendőrség megjelenése után mindkét személy eltérő cselekményeket hajtott végre. A tanú együttműködő, higgadt volt, míg a panaszos ennek ellenkezője. Ezen a ponton vált el a két személlyel szemben lefolytatott intézkedés, így a Testület véleménye szerint a panaszos saját felróható magatartására hivatkozott ezen kifogás kapcsán, hiszen kiderül, hogy az általa kifejtett magatartások vindikálták ki a vele szembeni intézkedéseket, kényszerítő eszközök alkalmazását. Nem állapítható meg olyan szubjektív körülmény, amely a rendőröket bármiféle objektív alap nélkül intézkedés kezdeményezésére sarkallta volna. Erre figyelemmel a Testület úgy

határozott, hogy a rendőrség a panaszossal szemben végrehajtott intézkedés során betartotta az objektivitás követelményét, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

A Testület nem találta alaposnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogását, hiszen a rendőrök objektív alapon kezdeményeztek és folytattak le vele szemben intézkedést. Erre figyelemmel a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

2) A Testület ezt követően a panaszos előállítását vizsgálta meg.

a) Az előállítás jogalapja tekintetében a Testület az alábbi következtetésre jutott.

A panaszost a rendőrség az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint, a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, egy rendbeli hivatalos személy elleni erőszak bűntett elkövetésének tettenérése okán korlátozta a személyi szabadságában 2015. november 17-én 23 órától 2015. december 18-án 3 óra 20 percig. A panaszos többszöri rendőri felszólításra nem kívánta magát igazolni; azt mondta a vele szemben intézkedő rendőrnek, hogy nincs nála személyazonosításra alkalmas okmány és bemondás alapján sem kívánta magát azonosítani. Többszöri rendőri kérésre, valamint a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával az előállítás és kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó felhívás hatására végül a panaszos átadta a rendőrnek az okmányait. Azonban a panaszos magatartásával akadályozta a rendőr intézkedését, nevezetesen az adatainak a szabálysértési feljelentés érdekében történő rögzítését. A panaszos telefonjával a rendőr arcába világított kb. 15 cm-es távolságból, majd amikor tevékenységével nem hagyott fel és nem tette el a telefonját, akkor a rendőr azt elvette tőle és a szolgálati gépjármű tetejére helyezte. A panaszos ekkor el akart távozni a helyszínről, azonban a vele szemben intézkedő rendőr felszólította, hogy mivel még nem fejezte be vele szemben az intézkedést maradjon a helyszínen. Ekkor a panaszos megpróbálta elvenni a telefonját a gépjármű tetejéről annak ellenére, hogy tájékoztatták őt, hogy az intézkedés végeztével azt vissza fogják neki adni. Ekkor a panaszos az intézkedő rendőrhöz lépett és két kézzel nyitott tenyérrel lökdösni kezdte a mellkasát. Az intézkedő rendőr folyamatosan felszólította a panaszost, hogy ne lökdösse őt, amelynek a panaszos nem tett eleget és egyszer csak hirtelen mindkét kezével megfogta rajta a szolgálati kabátot a mellkasánál és több alkalommal próbálta az úttest széle felé lökni oly módon, hogy először maga felé rántotta, majd hirtelen megpróbálta ellökni, hogy az egyensúlyából kibillenjen. Ekkor a rendőr a panaszos bal karját megragadva, elvezető fogást alkalmazott vele szemben és testi erővel rányomta a szolgálati gépjármű hátsó szélvédőjére. A rendőr ruházatában kár keletkezett, valamint eltört a golyóstolla.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a rendőr további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. Jelen rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, egyrészt arról kell állást foglalnia, hogy felmerülhetett-e a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja, másrészt arról, hogy amennyiben igen, úgy megvalósult-e „tettenérés”.

Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos elkövette-e a bűncselekményt avagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy a panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

Jelen ügygel kapcsolatban a Testület arra a következtetésre jutott – mérlegelve a panaszos, a rendőrség és a tanú által előadottakat –, hogy az intézkedő rendőrök észlelhatték azt, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőr sérelmére a panaszos bűncselekményt követ el. A Testület a kérdéskör megítélése kapcsán különös figyelmet fordított a panaszos által a helyszínen kifejtett cselekményeire. A tanú által előadottak a rendőrség tényelődését erősítik, így a Testület ezen felek által előadott tényeket vette alapul.

A Testület álláspontja szerint a helyszínen felmerülhetett hivatalos személy elleni erőszak elkövetésére vonatkozó egyszerű gyanú, amely bűncselekményt a Btk. 310. §-ában pönalizál. A hivatkozott rendelkezés értelmében:

„(1) Aki hivatalos vagy külföldi hivatalos személyt

a) jogszerű eljárásában erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályoz,

b) jogszerű eljárásában erőszakkal vagy fenyegetéssel intézkedésre kényszerít, vagy

c) eljárása alatt, illetve emiatt bántalmaz, büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a hivatalos személy elleni erőszakot csoportosan, fegyveresen vagy felfegyverkezve követik el.

(3) A (2) bekezdésben meghatározott csoport szervezője vagy vezetője öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(4) Aki hivatalos személy elleni erőszak elkövetésére irányuló csoportban részt vesz, vétség miatt két évig, a csoport szervezője és vezetője büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(5) Aki hivatalos személyt vagy külföldi hivatalos személyt az eljárása miatt bántalmaz, az (1)-(4) bekezdés szerint büntetendő akkor is, ha a bántalmazott a bűncselekmény elkövetésekor már nem hivatalos személy vagy nem külföldi hivatalos személy.

(6) Aki hivatalos személy elleni erőszakra irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(7) Nem büntethető a (4) bekezdés alapján a csoport résztvevője, ha a csoportot önként vagy a hatóság felhívására elhagyja.”

A panaszos a helyszínen, az intézkedés előrehaladtával mindinkább ellenséges, ellenszegülő, kötekedő magatartást valósított meg. Igyekezett fölényeskedni a rendőrökkel szemben. A tanú is vallomásában kifejezte, hogy ez kezdetben még csak annyiban merült ki, hogy a panaszos a személyazonosságának az igazolását ahhoz kötötte, hogy azt akkor teljesíti, ha a rendőr igazolja magát. Ezt követően a tanú már csak azt a mozzanatot jelöli meg beadványában, hogy a rendőr és a panaszos egymásba kapaszkodnak. A Testület véleménye szerint jelen esetben a panaszos nem működött együtt a rendőrökkel és az intézkedés során egyre agresszívebb, provokatívabb magatartást kezdett kifejteni, amely végül a rendőr személye elleni támadó magatartásban csúcsosodott ki. Így a Testület véleménye szerint nem minősül megalapozatlannak az a rendőri vélemény, hogy a helyszínen felmerülhetett a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény megvalósítására vonatkozó egyszerű gyanú. Ezért a Testület az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott bűncselekményi egyszerű gyanút, mint első konjunktív előállítási feltételt megvalósulni látta. A Testületnek a továbbiakban ezért azt kellett megvizsgálnia és abban kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásához szükséges második, konjunktív elem (t. i. tettenérés) megvalósult-e.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvitel után, de még az elvitel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés

fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A fentebb kialakított történeti tényállás fényében a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tettenérés követelménye is megvalósult. Jelen ügyben ugyanis a panaszos nemcsak a rendőrség és egy tanú folyamatos észlelése, szemmel kísérése mellett követte el a szóban forgó bűncselekményt, hanem az egyik rendőr sérelmére valósította meg azt. Így a rendőr sértettként lett érintett az ügyben. Habár maga a rendőri jelenlét válthatta ki a bűncselekmény elkövetését, de pont a rendőri jelenlét, erőfölény (két intézkedő rendőr és egy intézkedés alá vont panaszos személy) volt az, amely meg is gátolta abban a panaszost, hogy tovább folytassa a bűncselekmény megvalósítását. Így a Testület álláspontja szerint a második konjunktív elem is megvalósult az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazhatósága kapcsán. Ezért, mivel a helyszínen a panaszossal szemben felmerült a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény megvalósítására vonatkozó egyszerű gyanú és a rendőrség a panaszost az elkövetés időpillanatában tetten érte, így a Testület álláspontja szerint a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában fogatosított a panaszossal szemben előállítást, emiatt pedig a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja megteremtette a jogalapot a panaszos előállításához, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga az előállítás jogossága kapcsán.

b) A Testület ezt követően a panaszos előállításának időtartamát vizsgálta meg.

A panaszos személyi szabadságát a rendőrség 2015. december 17-én 23 órától 2015. december 18-án 3 óra 20 percig korlátozta, azaz összesen 4 óra 20 percen keresztül.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szervezője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart. A Testület a kérdés vizsgálata kapcsán figyelemmel volt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosságkövetelményére.

A Testület a rendőrség által közölt információk alapján közelítő pontossággal rekonstruálta, hogy a panaszos előállításának időtartama alatt milyen érdemi cselekményeket, milyen időtartamban hajtottak végre vele szemben. A panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatták, majd amikor az adatait rögzítették az általa kifejtett (fentebb részletezett) magatartására tekintettel vele szemben kezdetben az Rtv. 47. §-ában foglaltak szerint testi kényszert, majd az Rtv. 48. § b) és d) pontjai alapján bilincset alkalmaztak és előállították az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A panaszos a bilincset addig viselte, míg beültették

a szolgálati személygépjárműbe és beszállították a kapitányságra, vagyis 23 óra 5 perctől 23 óra 20 percig. A panaszos a kapitányság épületébe 23 óra 10 perc körül érkezhetett meg, hiszen ekkortól rendelték el az őrzését. A kapitányságon – mivel a panaszos ájulásra utaló tüneteket produkált – az Rtv. 37. § b) pontja alapján, vele szemben biztonsági intézkedést hajtottak végre, amelynek keretén belül 23 óra 30 perckor érkezett meg a kapitányságra egy mentő egy ügyeletes orvossal, aki megkezdte a panaszos vizsgálatát, azonban sérülést nem talált rajta. Mivel a panaszos fejfájásra panaszkodott, ezért az orvos javasolta, hogy a panaszost szállítsák be a kórház traumatológiai osztályára. A panaszossal ezt követően alkohol teszteres ellenőrzést hajtottak végre 0 óra 20 perckor, amely a panaszos közepes fokban történő ittas befolyásoltságát állapította meg 0,83 mg/l értékben. Ezt követően a panaszost meghallgatták 0 óra 44 perc és 3 óra 12 perc között, amelyben egyébként a Testület panasz eljárásának a lefolytatására vonatkozó nyilatkozatát is a rendőrség tudomására hozta. Ezt követően, a szükséges dokumentációk kiállítását követően a panaszost 3 óra 20 perckor mentőgépjárművel kórházba szállították az ügyeletes orvos utasításának megfelelően. Az előállítás időtartama alatt a rendőrség a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó helyszínt szemle keretén belül vizsgálta meg 0 óra 40 perc és 1 óra 12 perc között, valamint az események során jelen lévő tanút 3 óra 18 perc és 4 óra 8 perc között hallgatták meg.

A fentebbi történeti tényállás alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrség a panaszos előállításának ideje alatt nem késedelmeskedett az egyes cselekmények végrehajtásával. Számos cselekményt, viszonylag rövid időintervallumon belül hajtottak végre úgy, hogy a panaszosnak eközben nem kellett indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú ideig várakoznia. A rendőrség tulajdonképpen a tettenérés jellegére tekintettel, forrónyomon intézkedett és hajtotta végre az egyes intézkedéseket. A Testület véleménye szerint, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga, hiszen a rendőrség gyorsan, hatékonyan intézkedett és nem kellett a panaszosnak indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú ideig várakoznia. A panaszos és a rendőrség közötti interakció az intézkedés kezdetétől egészen a panaszos kórházba szállításáig meg volt, ezért a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga az előállítás időtartama kapcsán.

3) A Testület ezt követően a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszert vizsgálta meg.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos aktív ellenszegülő magatartására figyelemmel ellenállásának, ellenszegülésének megtörésére az arányosság és fokozatosság elvére figyelemmel az Rtv. 47. §-ában foglaltak alapján testi kényszert alkalmazott az intézkedő rendőr. A panaszos kezdetben többszöri rendőri felszólításra nem volt hajlandó magát igazolni, azt mondta a rendőröknek, hogy nincsenek nála személyes okmányai, majd amikor a rendőr megadta a panaszos számára azt a lehetőséget, hogy igazolási kötelezettségét adatainak bemondás útján is teljesítheti, akkor a panaszos átadta az okmányait a rendőrnek. Ezt követően a panaszos a rendőrt akadályozta abban, hogy az adatait rögzítse úgy, hogy telefonjával a rendőr arcába világított közvetlen közélről, majd amikor a rendőr elvette tőle a telefonját, akkor azt megpróbálta visszaszerezni. A panaszost a vele szemben intézkedő rendőr többször szólította fel cselekményeinek az abbahagyására, de egyik rendőri felszólításra sem reagált a panaszos, nem teljesítette az abban foglaltakat. Végezetül a panaszos ellenszegülése ott hágott a tetőpontjára, amikor a panaszos vissza akarta szerezni a

telefonját a gépjármű tetejéről. Ekkor a panaszos az intézkedő rendőrhöz lépett és két kézzel nyitott tenyérrel lökdösni kezdte a mellkasát. Az intézkedő rendőr folyamatosan felszólította a panaszost, hogy ne lökdösse őt, amelynek a panaszos nem tett eleget és egyszer csak hirtelen mindkét kezével megfogta rajta a szolgálati kabátot a mellkasánál és több alkalommal próbálta az úttest széle felé lökni oly módon, hogy először maga felé rántotta, majd hirtelen megpróbálta ellökni, hogy az egyensúlyából kibillenjen. Ekkor a rendőr a panaszos bal karját megragadva, elvezető fogást alkalmazott vele szemben és testi erővel rányomta a szolgálati gépjármű hátsó szélvédőjére.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Rtv. 47. §-a a testi kényszer alkalmazására vonatkozóan rögzíti, hogy a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat.

Az Rtv. testi kényszerre vonatkozó rendelkezéseit a Szolgálati Szabályzat 40. §-a egészíti ki. Az (1) bekezdés szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. Továbbá a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

Tekintettel arra, hogy az intézkedés során a panaszos végig ellenszegült, nem működött együtt, direkt módon próbálta meg azt akadályozni, sőt a rendőr személyével szemben támadólag lépett fel, így a Testület véleménye szerint a rendőrségnek nem állt birtokában kevésbé jogkorlátozó eszköz arra, hogy a panaszost valamely követendő magatartásra rábírja, sőt megakadályozza ellenszegülő, a rendőr személyét is támadó magatartás továbbfolytatásában. A panaszos, mivel többszöri rendőri felszólításra sem engedelmeskedett a közlésben foglaltaknak, amelyet a tanú is megerősített a vallomásában, így a Testület álláspontja szerint a rendőrség a kényszerítő eszközök alkalmazása tekintetében meghatározott arányosság, fokozatosság elvét betartotta akkor, amikor a szóbeli közlés eredménytelensége után testi kényszer alkalmazott a panaszossal szemben. Erre figyelemmel a panaszos emberi méltóságához való jogából levezethető testi épséghez fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet a vele szemben kifejtett testi kényszer kapcsán.

A Testület álláspontja szerint a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában alkalmazott a panaszossal szembeni testi kényszer, amely egyebekben megfelelt a kényszerítő eszközök alkalmazásával szemben támasztott arányosság és fokozatosság követelményeknek is. Ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet a vele szemben alkalmazott testi kényszer során.

4) A Testület ezt követően a panaszos bilincselését vizsgálta meg.

A rendőrség hivatkozása szerint a panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) és d) pontok alapján alkalmaztak bilincset 2015. december 17-én 23 óra 5 perctől 23 óra 20 percig. A rendőrség hivatkozása szerint a panaszos ellenállásának megtörésére nem volt elegendő a vele szemben kifejtett testi kényszer, ezért annak érdekében, hogy az ellenszegülését, ellenállását végleg megtörjék, valamint támadás kifejtésében megakadályozzák, ezért a két rendőr a panaszost saját testsúlyuk ráhelyezésével a földre vitte és hátra helyzetben megbilincselte a kezeit. A rendőrség előadta, hogy a panaszos a testi kényszer és a bilincselés során is folyamatosan szabadulni akart a szorításból, végig rúgkapált. Ahogy ráhelyezték a bilincset beültették a szolgálati személygépjárműbe, ahol az egyik rendőr őt őrizte, míg a panaszos társaságában tartózkodó személyt igazoltatta a társa, ezt követően a panaszost beszállították a rendőrkapitányságra.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincset alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincset alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A Testület az általa kialakított történeti tényállásban foglaltakra tekintettel úgy határozott, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában bilincselte meg a panaszoszt. Ezen kívül a Testület véleménye szerint a rendőrség, ahogy tapasztalta, hogy a panasossal szemben kifejtett testi kényszer nem elegendő ellenszegülésének megtörésére és újabb, a rendőr személyét, közvetlenül támadó magatartás visszatartására, így az Rtv. 48. § b) és d) pontjai alapján bilincselték meg, ezáltal pedig a rendőrség betartotta a kényszerítő eszközök alkalmazása során kötelezően figyelembe veendő arányosság és fokozatosság elvét. A rendőrség ugyanis tapasztalhatta azt, hogy a panaszos továbbra sem hajlandó, a vele szemben alkalmazott testi kényszer hatására sem az ellenszegülése abbahagyására, amelyet mind verbálisan, mind pedig non-verbálisan is kifejezett. A panaszos a kényszerítő eszközök alkalmazását megelőzően közvetlenül a rendőr személyét támadó magatartást fejtett ki, így a rendőr joggal alkalmazott bilincset annak érdekében, hogy ismételt, akár az előzőnél intenzívebb támadó magatartást megakadályozzon. Ezen körülményre tekintettel, azaz a panaszos, helyszínen kifejtett ellenszegülő és a rendőr személyét támadó magatartására figyelemmel a Testület úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltóságához való joga nem sérült azért, mert őt a rendőrök a szükséges ideig megbilincselték.

Tekintettel a fentebb ismertetettre a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga nem sérült, hiszen vele szemben a rendőrök kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában, az arányosság és fokozatosság elvét betartva alkalmazták az Rtv. 48. § b) és d) pontok alapján bilincset.

4) A panaszos kifejezetten sérelmezte, hogy bár nem látszik a csuklón, de a bilincselés következtében kellemetlen fájdalom van a csuklóiban.

A rendőrség tájékoztatása szerint a bilincselés következtében valóban a panaszos csuklón sérülés keletkezett, de a panaszos állapotára tekintettel vele szemben az Rtv. 37. § b) pontja alapján biztonsági intézkedést hajtottak végre és az előállítására végeztével kórházba szállították a traumatológiai osztályra, ahol megállapították, hogy 0,5 cm-es bevérzés látható a panaszos csuklón.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 37. § szerint:

„A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

a) megteszi a veszélyhelyzet elhárításához, megszüntetéséhez haladéktalanul szükséges, a feladatkörébe tartozó intézkedéseket;

b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;

c) intézkedik az öngyilkosság lehetőség szerinti megakadályozására;

d) közterületen vagy nyilvános helyen - ha az élet vagy a testi épség védelme megkívánja - intézkedik a magatehetetlen, önkívületben lévő, illetve erősen ittas vagy bódult személynek a lakására vagy kijózanító állomásra, egészségügyi intézetbe kíséréséről, illetőleg szállíttatásáról;

e) területet lezárhat, és megakadályozhatja, hogy oda bárki belépjen vagy onnan távozzék, illetőleg az ott tartózkodókat távozásra kötelezheti.”

A Szolgálati Szabályzat 10. §-a szabályozza a biztonsági intézkedésre vonatkozó rendelkezéseket. E szerint:

„ (1) A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetve az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet észlelése esetén - az Rtv. 37. §-ában meghatározott intézkedések végrehajtása során - a helyszínen

a) tájékozik, azonnali elsődleges jelentést tesz, az esemény jellegétől függően a veszély elhárításában közreműködni kötelezettek riasztja,

b) gondoskodik az életmentésről és az elsősegélynyújtásról,

c) intézkedik a vagyonmentésre és a további károk megelőzésére,

d) jelentést tesz, szükség esetén újabb erőket és eszközöket igényel, valamint javaslatot tesz további intézkedések megtételére,

e) intézkedik a bűncselekmények megelőzésére és a veszélyhelyzettel összefüggő bűncselekmények felderítésére,

f) tájékoztatást ad a szolgálati elöljáró utasítása szerint, valamint

g) intézkedik a közrendet zavaró cselekmények megszüntetésére, az illetéktelenek távoltartására, a közúti forgalom esetleges elterelésére, szükség esetén a személyek elszállítására, az állatok elterelésére.

(2) Biztonsági intézkedés keretében terület lezárására kell intézkedni

a) természeti vagy ipari katasztrófa, valamint annak veszélye esetén,

- b) tüzeset, műszaki mentés helyszínén,
- c) bűncselekmény, közlekedési és egyéb baleset esetén,
- d) súlyos fertőző betegség, talált sugárzó anyag, robbanóanyag, robbantással történő fenyegetés esetén, valamint
- e) terrortámadás veszélye vagy terrorcselekmény esetén.

A Testület véleménye szerint a panaszos, az intézkedés során tanúsított egészségügyi állapotára tekintettel megtett mindent annak érdekében, hogy ellássa a panaszos esetleges sérüléseit. A panaszost megvizsgáló orvos a helyszínen nem talált semmiféle rendellenességét, azonnali ellátást, kezelést igénylő sérülést. A teljesség kedvéért azonban az orvos további egészségügyi vizsgálat elvégzése érdekében elrendelte a panaszos egészségügyi intézménybe szállítását. A Testület a panaszos, a rendőrség és az orvosi dokumentáció alapján megállapította, hogy a panaszosnak hámsérülése keletkezett, külsérelmi nyom nélkül, nevezetesen bevérzés a bilincshasználat következtében. A Testület a sérülés keletkezése és a panaszos magatartása között okozati összefüggést látott, hiszen véleménye szerint, ha a panaszos – miután már rákerült a bilincs – megnyugszik, nem tanúsít ellenállást, nem akar szabadulni a rendőri fogásból, akkor a bilincs nem szorult volna egyre jobban rá a csuklójára. Amint pedig a panaszos érezte azt, hogy fájdalmai vannak, akkor ellenszegülésével azonnal felhagyhatott volna és akkor sérülése nem fokozódik. A fájdalmát a rendőrnek pedig jelezte, amelyre tekintettel sérüléseit megvizsgálták.

A Testület megítélése szerint a rendőrség a tapasztaltak alapján kellő jogszabályi felhatalmazás alapján, a panaszos testi és egészségügyi állapotára figyelemmel, annak megóvása érdekében alkalmazott biztonsági intézkedést, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és testi épséghez való joga. A sérülés okozás tekintetében a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos által előadottakat, hiszen megítélése szerint a bilincselés ténye és az emiatt keletkező sérülés a panaszos magatartására vezethető vissza, így nem sérült a panaszos testi épséghez fűződő alapvető joga, hiszen a sérelmére a rendőrség, az intézkedés alatt, szándékolt módon nem okozott sérülést.

A fentiekben kifejtettek alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő és az emberi méltósághoz való jogból levezethető testi épséghez való alapvető joga nem sérült.

5) A panaszos kifogásolta a rendőrök szolgálati fellépését.

Sérelmezte, hogy őt a rendőrök semmiről sem tájékoztatták, nem tudta, hogy miért intézkednek vele szemben, sőt még azt sem tudta, hogy vele szemben rendőrök intézkednek, mert nem mutatkoztak be neki.

A rendőrség határozottan tagadta a panaszos állításainak a valóság alapját. A panaszossal szemben intézkedő rendőr többször bemutatkozott a panaszosnak, részletes tájékoztatást adott neki. A panaszos végig kötekedő magatartást tanúsított, így a panaszos miután a rendőr igazolta magát ismételtelen újra és újra megkérte, hogy tegye azt ismét meg.

Az Rtv. 2. § szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszakkal megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A Testület által tapasztalt ellentmondást a tanú és a panaszos beadványában foglaltak segítségével oldotta fel. Az intézkedés tényét illetően a panaszos saját maga határozta meg a beadványában, hogy nem akadályozta a rendőröket a haladásukban, nem állta el az útjukat és összefüggéstelenül egy járdát is emleget. A rendőrök azonosítási kötelezettsége vonatkozásában pedig a vele szemben intézkedő rendőrt beadványában név és rendfokozat szerint megemlíti. A tanú szintúgy, aki egyébként a panaszos társaságában tartózkodott és vallomásaiban részletesen előadta, hogy a rendőri intézkedést a rendőr köszönéssel kezdte meg, közölte az intézkedés tényét és célját, azt hogy szabálysértés elkövetésére figyelemmel igazoltatni fogja őket, mert a járda helyett az úttesten közlekedtek. A tanú ezt követően együttműködött a rendőrökkel, a panaszos nem és folyamatosan kötekedett. Ezen magatartásának az abba hagyására őt a tanú is felszólította. Azon ment a rendőr és a panaszos között a „vita”, hogy kit, milyen jogszabályhely alapján terhel azonosítási kötelezettség. A tanú is név szerint jelölte meg vallomásaiban a panaszossal szemben intézkedő rendőrt. Így ezen körülményekre figyelemmel a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos azon kifogásait, amelyek a vele szemben intézkedők Rtv. 20. §-ában foglalt szolgálati fellépésre vonatkozó kötelezettségeket érintik, hiszen azoknak a rendőrök eleget tettek. A tanú még azt is kiemelte, hogy korrekten és kulturáltan intézkedtek. Ezen körülményekre figyelemmel a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, hiszen a rendőrök azonosították magukat és közölték vele az intézkedés okát, célját.

A Testület megállapításai szerint a panaszossal szemben intézkedő rendőr eleget tett azonosítási kötelezettségének és közölte vele az intézkedés tényét és célját, így erre figyelemmel a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

IV.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrök kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményezték a panaszossal szemben intézkedést, így nem sérült a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga. A rendőrök eleget tettek objektív intézkedési kötelezettségüknek, így a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogását, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga. Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított a rendőrség oldalán a panaszos előállításához, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga. Az előállítás időtartama is megfelelt a jogszabályi előírásoknak, így erre figyelemmel sem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga. A panaszossal szemben kifejtett testi kényszer kapcsán a rendőrség betartotta az arányosság és fokozatosság elvét és azt kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában hajtották végre, így emiatt a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A panaszos bilincseléséhez a jogalapot az Rtv. 48. § b) és d) pontokra történő hivatkozás valóban megteremtette, amelynek kapcsán a rendőrség betartotta az arányosság és fokozatosság elveit, így a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga. A panaszos csuklósérülése tekintetében a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos sérelmeit, így véleménye szerint nem sérült az emberi méltóságból levezethető testi épséghez való joga, sőt vele szemben az egészségi állapotára és panaszaira figyelemmel biztonsági intézkedést is végrehajtott, így nem sérült a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga és a rendőrség ennek kapcsán maradéktalanul figyelembe vette a panaszos testi épséghez való jogát is. Végezetül a panaszossal szemben intézkedő rendőr szolgálati fellépésére vonatkozó kifogásokat sem találta a Testület megalapozottnak, hiszen a rendőr eleget tett azonosítási kötelezettségének és a panaszossal közölte az intézkedés tényét, célját, így erre figyelemmel a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2016. február 4.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag